

Krisztus hagyja összetöretni a cserépedényt!

Húsvét I. 2018

Bibliaolvasás: „Annak okáért, mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk, amint a kegyelmet nyertük, nem csüggedünk el; Hanem lemondunk a szégyen takargatásáról, mint akik nem járunk ravaszságban, és nem is hamisítjuk meg az Isten igéjét, de a nyilvánvaló igazsággal kelletjük magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt. Ha mégis leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek: Akikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki az Isten képe. Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgálókat, a Jézusért. Mert az Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való. Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottunk; kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe; Üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk; Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben. Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek. Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk is ugyanaz a lelke van meg, amint írva van: Hittem és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk; Tudván, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít. Mert minden ti értetek [van], hogy a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást bőséggé tegye az Isten dicsőségére. Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról - napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” 2Kor 4:1-18.

Alapige: „Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek. Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk is ugyanaz a lelke van meg, amint írva van: Hittem és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk; Tudván, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít.” 2Kor 4:11-14.

Testvéreim! Azzal a reménységgel állok előttetek, hogy mai húsvéti prédikációmban, a köztünk lévő Krisztus Urunk, ha csak egy szempillantásnyira is de leleplezi bennünk az Ő feltámadásának erejét, melyet Isten a mi törékeny cserépedény embervoltunkban rejtett el.

A bennünk lévő szív nagy istenélményekre, meg tapasztalásokra vágyik megcáfolhatatlan bizonyosságra. Pontosan ilyen volt a korinthusi gyülekezet is, akiknek Pál bizonyosságot tesz, hogy apostolként, a társival együtt, az Isten igazságának dicsőséges szolgálatában munkálkodnak, a dicsőség Lelke, a Szentlélek által (2Kor 4:9). Apostoli alkalmasságuk pedig nem a saját erejükből van, mintha maguktól képesek volnának bármit is kigondolni. Nem. Az alkalmasságuk mindenestől Istentől való (2Kor 4: 5), és az Ő ereje által van, azaz történik! Az Isten evangéliuma és igazsága nyilvánvaló. Krisztus él, mert feltámadt a halottak közül. Nyilvánvaló az is, hogy az Ő messiási uralma most is történik. Az Isten Messiásának birodalma feltartóztatlanul nyeli el a mulandóság szilárdnak látszó világát. A Feltámadott diadala úgy

nyeli el magába ezt a letűnő világot, mint a sivatagi futóhomok a beléje tévedt áldozatát, kinek ha nem adnak e sülyedésében egy külső szilárd pontot, csap percek kérdése, hogy a halálnak halálával hal meg.

Az apostolok nem elégedtek meg azzal, hogy történelmi tényként és igazságként elmondták, hogy Jézus valóban legyőzte a halált, mert harmadnap feltámadt a halottak közül. Ezt az igazságot, maguk a Jézust halálra adó gyilkosai is napnál világosabban tudták, és mindent el is követtek, hogy sok pénz árán kitöröljék a történelem lapjairól, vagy hogy valamiképpen hazugsággá változtassák az Isten igazságát (Mt 28: 11-15).

Kétezer tíz húsvét telt azóta, és mi még mindig itt vagyunk a feltámadott Krisztusunk jelenlétében és közösségében! Hogy lehetséges ez? Hogy történhet az, hogy töretlenül hiteles hit, - és tanúvallomást teszünk arról, hogy Krisztus nem csak rajtunk kívül, tőlünk függetlenül él, valahol messze a mennyei magasságokban, hanem ugyanakkor Ő bennünk él, mi pedig Ő benne; elválaszthatatlanok vagyunk a mi Messiás Urunktól, örök mennyei Vőlegényünkötől, mi az Ő testének élő tagjai vagyunk, mi most az Ő földi története¹ vagyunk.

Igen. Sokan, amikor ezt hallják, bambán, kételkedően, lelkük mélyén gúnyolódva néznek ránk, első sorban azok, akik a legközelebb állnak hozzánk, a családtagjaink, férj, feleség, gyerek, fiak és lányok, testvérek. Utánuk jönnek a barátok, majd azok az emberek, akik közt éljük mindennapjainkat az iskolában, a munkahelyeinken, a gyülekezetünkben, a faluban, a városban. Kimondják az ősi gúnyszót:

- „KERESZTYÉNEK!”

Ezek a hívők egyebet sem tudnak csak azt, hogy kelj fel Krisztus, feküdj le Krisztus, mindig, éjjel és nappal; Krisztus így, Krisztus úgy. Együgyű csürhe, - mondják sokan a lelkük mélyén, majd önmagukból kivetkőzve a legjobb belátásukat követve, ellenünk szavaznak.

Ez a szavazás nem tét nélküli. Azt üzeni mindenkinek, hogy ilyen „keresztyén” emberekre nincs szükség ebben a világban. Menjetek ki a világunkból, - mondják, talán oda, ahol a ti Jézusotok, a ti Krisztusotok is van, ott a helyetek!

Tudatlan elveszettek! Mi most is pontosan ott vagyunk, ahol Krisztus Urunk van. Ő azt ígérté, hogy velünk van minden nap, a világ végezetéig, és Ő éppen itt van velünk, amikor táplál az igéjével és a maga megtört testével és értünk kiontott vérével.

Ugye halljuk a bennünket körülvevő világ üzenetét, jó tanácsát?

- „Menjetek ki a világunkból! Eltörlünk a föld színéről a múlttal együtt!”

Hangsúlyozom, nem mi mondjuk ezt, nem mi gondolkodunk így, és nem mi cselekszünk így. Bizony, nemcsak mondják, hanem teszik is azt, amit mondanak. Ma még csak századok borzalmaikat és pusztításait túlélte katedrálisokat rombolnak a földdel egyenlővé, holnap már könyveket fognak égetni, ezzel együtt pedig a mártírok létszáma teljessé tételén munkálkodnak. Mi a megízesítő sóként, világosságot hozó lámpásként, menedéket, oltalmat és életterek adó erődtített városként vagyunk jelen ebben az ellenünkre való világban, és eszünkbe sem jut másmilyen minőségünkben itt lennünk.

Bizonyítékot akartál. Kérdezd meg magadtól, hogy miért akar ez a világ a maga vélt határain kívülre száműzni bennünket, keresztyéneket, téged, engem?

Ellenségeink kontinensnyi őserdőket irtottak ki és folyamatosan irtanak ki csak azért, hogy papírt készítsenek, amit az ő alantas érveikkel írjanak tele, az ellenünk szóló érveikkel és vádjakkal. De a feltett kérdésre mégis csak egy jó és igaz felelet van, ez pedig így szól:

¹ <https://www.youtube.com/watch?v=B8x1Vi8jR5E>

- A világ azért gyűlöl, mert amíg a világ jól látja, hogy te teljesen más vagy, te önmagad éppen nem látod. Ezt a világtól különböző teljesen idegen másságot csak a téged gyűlölők szívében és képmutató arcán láthatod eltorzultan, amire halotti maszként ráfagyott az úgynevezett „testvéri mosoly, ami valójában az álnokság groteszk vigyora.

És mi ez az idegen, a világ által eltűrhetetlen másság? Csak az, hogy Krisztus benned, te pedig Krisztusban vagy. Ez a másság az, hogy ez a kincsünk, a Krisztus feltámadott élete, testi voltunk erőtlenségeinek cserépedényeiben van elrejtve, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való.

Mit jelent Pál apostolnak ez a tanítása?

Pál itt Krisztus Urunk erőmegnyilvánulásának tetten éréséről tanít. Lehetséges-e ez egyáltalán? Szentlélek munkája által igen, de csakis Ő általa.

Az apostol szavai Gedeon történetét juttatja eszünkbe. Hogyan győzte le Gedeon háromszáz magával midiánt? (Bírák 7) A Seregek Ura rajtaütési harci technikájával, hogy az ő győzeleme erejének nagy és dicsőséges volta egyedül az Istené legyen, ember pedig ne mondhasa, hogy nézd, az én kezem szerzett nekem e szabadítást (Bír 7:2).

A Gedeonnak Istentől adott stratégiája akkor az volt, hogy háromszáz lélekből álló kicsiny seregével éjszaka be kellett lopózkodniuk midián táborába. Fegyverzetük a feltételezett szabja mellett a kosszarvból készült kürt (Bírák 7: 18), egy cserépedény és egy fáklya volt. Az Úr azt mondta, hogy ezt a világító fáklyát ki-ki rejtse el a cserépedény alatt és így közelítsék meg a tábor. Gedeon mindössze száz társával tette ezt, a többi kétszáz a tábor körül foglalta el a helyét. Mikor tehát a lehető legközelebb értek az ellenséghez egy adott jelre egyszerre fújták meg a kürtöket, feltételezett szablyájukkal szétzúzták a cserépedényeket, hogy az alattuk elrejtett fáklyák fényei egyszerre világítsák be az éjszaka sötétjét, majd fennszóval ezt kiáltották:

- Az Urért és Gedeonért!

A sötétségbe belekiáltott ÚR-NEVE, az éjszakát csattogó villámként áthasító hangzavar és a bennük felvillanó világosság az ellenség táborának szívében azt eredményezte, hogy mindnyájan megzavarodtak és mivel nem tudtak különbséget tenni a mögöttük álló árnyak és a valóság között, maguk közt és a rajtuk ütők között, egymást kezdték el kaszabolni az Isten szolgálja fáklyáinak világosságában.

Gedeon és kis csapata azon az éjszakán megtapasztalta a kicsiségben és erőtlenségben elrejtett Isten erejét, a világosság sötétség felett aratott diadalát.

Történetüket hallgatva a szívedben és a lelkedben neked is tetten kel érnek az Ő dicsőségét és hatalmát!

Olyan különös ez, hogy nem tudjuk megfogni, mégcsak nem is látjuk, úgy, ahogy egy tárgyat, mégis tudjuk, hogy abban a sötét éjszakában a világosság győzi le a sötétséget, és az igaz diadalmaskodik a gonosz felett. Láthatatlan erők csapnak össze élet-halál tusában, amiből az élet áll elő diadalmasan. Amikor eltörtek azok a cserépedények egy szempillantás alatt kiszabadul belőlük az Isten sötétséget legyőző világossága, és ebben a szempillantásban megdicsőült az Isten! Valami ehhez hasonló fog történni az Úr visszajövetele órájában is! Éjszaka lesz. Mint valami villám, az ember Fia jele át fogja hasítani az eget napkelettől napnyugatig és megszólal az utolsó harsona is. Az Isten ellenségei rettegettségben fejvesztett örültekként fognak a föld alá rejtőzni annak frissen nyílt és pokolian tátongó hasadékaiba. Akkor a Krisztusban meghaltak feltámadnak, akiket pedig tanítványként élve ér el az Úr eljövetele az Isten harsonája jelére a feltámadottakkal együtt egy szempillantás alatt átváltoznak

és romolhatatlan testet kapnak, a Krisztus testéhez hasonlót. Ez a feltámadásban megdicsőült sereg pedig elragadtatik Krisztushoz az örökkévaló Bárány mennyegzőjére.

Nagypénteken hasonló dolog történt ott a keresztfán, mint ami egykor ott a Gedeon háborújában! Most pedig foglaljuk össze, hogy mi is történt ott a jeruzsálemi Golgotán. Az atombomba lökéshullámaihoz tudnám hasonlítani a Krisztus meghalásával felszabaduló, külső és belső, látható és láthatatlan erők láncreakcióját.

1. Délajt sötét éjszakába borult a világ, a Nap sötétséggé vált, a Hold nem fénylett.
2. Abban a pillanatban, amikor Jézus kilehelte a lelkét egymásba ütköztek a Föld tektonikus lemezei és remegni kezdett a Föld. Ebből az így széteső világból akkor és ott az éppen templomban tartzkodók azt látták, hogy kimozdulnak a helyükről a hatalmas pillérek és tartószerkezetek, mely erők a tetejétől az aljáig ketté hasítják a szentek szentjét eltakarázó elszakíthatatlan szövessel szőtt kárpitot, ami ennek a templomnak halállal egyenértékű félreállítását jelentette, mert ott azon a helyen érvényes engesztelés többé soha nem történhetett!
3. Ugyanezzel a földrengéssel egy időben sírok nyíltak meg és sok meghalt szent hús-vér testben támadt fel, - mint néhány nappal előtte Lázár, - akik Jézus feltámadása után bementek a városba, hogy sokaknak megjelenjenek (Máté 27:52-53).
4. Ugyanakkor az egész várost rémület szállta meg kezdve a keresztfától a város leutolsó koldusáig (Mt 27: 54). Lukács feljegyzése szerint „az egész sokaság, mely e dolognak látására ment oda, látván azokat, amik történtek, mellét verve fordult el attól a gáztettől, amit Jézussal művelt (Luk 23:48).
5. Végül pedig, ha most bárki azt képzei, hogy ezek a lökéshullámok megrekedtek a körülbelül kétezer tíz évvel ezelőtti világ Jeruzsálemében, hát nagyon téved és semmit sem tud. Nem, bizony semmit. Amiről itt beszélünk a teljes teremtet világra kihatott a kezdettől a végig és semmit nem hagyott érintetlenül, hanem mint egy gigantikus feketelyuk, mindent magába nyelt. Így jutott a végére a teremtettség, hogy Krisztus feltámadásának erejével valami teljesen új kezdődjön el, most pedig már ez a teljesen új történik!

Nagypénteken az első, aki tetten érte a Krisztus testének cserépedényéből kiömlő világosságot és e felsorolt világ megváltoztató erőket, az Ő jobbkeze felől szenvedő lator volt. Láta az Úr dicsőségét és megváltozott, ezt a megváltozását pedig megvallotta:

- „Emlékezz meg rólam a te királyságodban”, - mondta! Ez annyit tesz, hogy az én királyom is vagy már!

Amikor pedig teljesen összetört Jézus testének cserépedénye és kilehelte a lelkét, az első, akinek felragyogott az Isten Messiásának erők kiadásában megnyilvánuló dicsősége a római százados volt. Ő is megvallotta:

- „Bizony Isten Fia volt Ő!”

Igen. Egy római kemény katona, aki a kivégzést vezényelte le, vagy felügyelte. Rutinmunka volt ez már a számára, nem szokott zavarba jönni a kínhalál látványától. De Krisztus halálakor zavarba jön, mint egykor a Gedeon ellenségei, kiköppen abból a gyakorlatból, amivel addig zseniálisan fel tudta dolgozni a saját keze alatt meghaló embernek látványát. Most nem az történt, amire harcedzetten fel volt készülve a szívében, lelkében és elméjében. Most nem az történt, amibe bele volt már fásulva és kövesedve a szíve a sok kínhalál láttán. Most a megszokott látvány helyett valami más lát. Nem saját maga látja, sokkal inkább a meghaló Krisztus láttat meg vele igazi Önmagát. Ő, Akinek testén nincs szinte csak egy tühegynyi ép hely, mert az egész egy véres húscafat. Ő neki, az összetört edényként ott függő Jézusban a

Krisztus ragyog fel a maga erejében és dicsőségében, mint az éjszakába összetört cserépedényből megszökő világosság ott a Gedeon háborújában.

Az ember-isten és isten-ember bűnnel, átokkal, halállal vívott harca történt ott a Jézus Krisztus személyében, szemtől szemben a gonosszal. Sohasem mérhetjük fel e megtörtént halálos küzdelem mélységét, de legalább ne értsük félre.

1. Először is személyes tapasztalat útján mi abból semmit nem ismerünk. „A keresztt nem egy ember keresztje, hanem Isten keresztje, amely soha nem válhat emberi tapasztalattá. A keresztt az idő és az örökkévalóság középpontja, s mindkettő talányát megoldja. (...) A keresztt az a hely, ahol egy hatalmas csapással Isten egyesül a bűnös emberrel, úgyhogy feltárul az életbe vezető út – a csapás pedig Isten szívét éri.”² Jézus keresztje a megváltás középpontja, aki azért jött, mert Ő az a „Bárány, aki megöletett e világ alapjának felvettete előtt (Jel 13:8; 1Pét 1:20).”
2. Mi tehát nem a Jézus halálát haljuk, mint valami megismétlődő nagypénteket. Mi Krisztus Urunk nagypénteken nemcsak bekövetkezett, hanem sokkal inkább nyilvánvalóvá, Jézusban leplezetté lett idő feletti halála által halunk meg Jézussal együtt avégre, hogy az Ő feltámadásának erejéből részesedjünk az Isten kegyelme és hatalma által! Az Isten Fia Bárány, Gecsemáné és Golgota egyedülállóak, de Isten általa nekünk nyitott utat az örök életre. Az örök életre vezető utunk, nem a saját, hanem a Krisztus halálán vezet keresztül! Nagypéntek óta, de egészen pontosan Krisztus az idő teljességében (Gal 4:4) való váltsága óta mi már nem a bűn következményeként halunk meg, hanem a Krisztus halála következményeként, és ez bizony hatalmas és dicsőséges evangélium! Miért? Azért, mert ameddig a bűn a kárhozat halálát munkálja, azzal ellentétben Krisztus halála számunkra átmenetel az örök üdvösségre, mert Ő, halálával, a kárhozatot munkáló halállal számolt le és annak hatalmától mentett meg bennünket.
3. Tetszik vagy sem, Isten az örök életre csak ezt az egyetlen egy utat készítette el nekünk! Nincs tehát más út az örök üdvösségre, hanem csak az, ami Krisztus Urunk a halálával szerzett nekünk. Az örök életre vezető egyetlen út tehát, a Krisztus halálán vezet keresztül! A gonosz és a bűn legyőzésének kozmikus jelentőségű háborújának az volt a tétje, hogy az ember Fia Jézus, mint ember tökéletesen befejezi a váltság művét, vagyis bevégzi ezt az útkészítést. A Sátán ott a fán nyilvánosan ajánlotta fel alantas kompromisszumát, ami abban állt, hogy csak mint elszigetelt valaki jusson át a halálon, valahogy ahhoz hasonlóan, mint egykor Énok, vagy Illés. Ez azt jelentette volna, hogy a Szentlélek által fogant és a szűztől született Jézus még sem lehetett volna a mi Megváltónk. De Jézus nem szállt le a keresztről, hanem meghalt az átok fáján. Kínhalálával tökéletesen betöltötte megváltói rendeltetését. Ő ezt az árat fizette azért, hogy mi Isten fiaivá lehessünk. Krisztus keresztje az ember Fiának diadala, amely a poklot az alapjában rendítette meg, örökre összetörve annak kapuit és zárait, s így nemcsak annak a jele, hogy győzött az Úr, hanem hogy az emberi nemzetség üdvözítés érdekében győzött (Oswald Chambers, 1992, 98)!

Soha senki nem láthatja meg önmagától ez a diadalmas Isten Fia Jézust, hanem csakis az Ő megtört testén keresztül világító világosság által. Aki még nem látta így az érette, a helyette feláldozott, megfeszített Krisztust, szemtől szembe, testből testbe, mint a római pogány százados is, az még soha semmit nem látott (Visky Ferenc 2003).

² Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett, Evangéliumi /Primo Kiadó Budapest 1992, 99 oldal.

Milyen volt ez a látás?

Krisztus kilenc óra körül fennszóval kiáltott fel:

- „Eloi, Eloi! Lámá Sabaktáni, azaz én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet (Mk 15, 34; Zsolt 22, 2)?” Ezt követően pedig egy kicsit később ismét (Mt 27, 50; Mk 15, 37, Lk 23, 46; Jn 19, 30) nagy fennszóval kiáltott:
- „Atyám a Te kezébe teszem le lelkemet (Zsolt 31, 16)!” Mielőtt pedig kilehelte a lelkét, ezt kiáltotta:
- Elvégeztetett (Jn 19, 30)!

Abban a pillanatba, amikor e három egymást követő, sötétségbe belehasító kiáltás éppen történt a Jézus előtt álló századosban elválaszthatatlanul egybeolvadt a látás és a hallás. Már nem a szem látott és nem a fül hallott, hanem az ő egész lénye, mint akit ott a Krisztus szétáradó lénye teljesen körülfog és magába zár. Ezt a Krisztus általi teljes körülzártaságot (Zsolt 139) valljuk meg a keresztségben. Úgy zár körül Krisztus, mint a víz alá merített testünket a víz. De ez nem valami felszínes érintkezés, mint amikor a bőrünkről leperreg a víz. Nem! Sokkal inkább olyan, mint amikor a szivacsot merítjük víz alá és kívül belül, szinte mindenestől vízzé válik. Valahogy ehhez hasonlóan hatolt Krisztus annak a századosnak a lényébe, és itt bizony nincs semmi képzelődés, mert Krisztusnak ez a halála mindent magába nyelt, mint a Noé idejében a Föld kerekségét beborító víz. A keresztség tehát nem csupán egy jelkép, hanem az igazságot, a Krisztus világ felet átvett teljhatalmát láthatóvá tevő sákramentumos hitvallás, az Isten igazságának kiábrázolása. Igen! Krisztus magával ragadott mindeneket a maga halálával, hogy bennünket, akiknek megadta azt, hogy higgyünk, ezen a saját halálán és feltámadásán keresztül, - mint egykor Izraelt a kiszáritott tenger medrében - az Ő örök üdvösségébe vigyen.

Pál apostol ehhez a római századoséhoz hasonló személyes tapasztaltról tesz tanúvallomást a korinthusiaknak, amikor így szól:

- Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottunk; kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; Üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk; Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben. Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek (2Kor 4: 11-12). A Pál szavai ezek!

Azé a Pál apostolé ez a vallomás, aki a keresztyénekkal szembenállva, mint valami hóhér maga is azt mondta, hogy mindeniket ki kell irtani a föld színéről, és nem csak mondta, hanem a legelső NKVD³ [([oroszul](#): НКВД, Народный комиссариат внутренних дел, átírva **Narodnij Komiszariat Vnutrennyih Djel**⁴) ahol Gyél, akár a magyar GYIL azaz, hogy GYILkol ige szó győke is lehetne] halálosztag világi hatalmaságtól felhatalmazott vezetője lett (ApCsel 9: 1-20; 22: 3-21). Amikor tehát ez a Saulus az első keresztyén vértanú meggyilkolásával felállított kötelező próbát és egyben a bűnbandába való beavatást jeles minősítéssel kiállta, beszerzői már nemcsak a ruháikat bízták rá (ApCsel 7: 58), hanem ennek az antikrisztusi népirításnak, holocaust projektnek mocskos munkáját, Himmler-i⁵ kivitelezését is. És ez a hajdani Saulus, mint valami veszett láncra vert eb, tette is a dolgát. Annyit ölt, hogy már lihegett az öldökléstől, de megállni már nem tudott. Krisztus Jézus könyörült meg rajta és állította meg őt ott Damaszkuszban! Ugyanakkor nem volt olyan nap, amikor ne látta volna a véresre kövezett

³ Szemjonov Julian a Tavaszi 17 Pillanata Hu Nnc14705-91ev1 By Bogнар Csilla

⁴ <https://hu.wikipedia.org/wiki/NKVD>

⁵ Végső megoldás In Holocaust Enciklopédia <https://www.ushmm.org/wlc/hu/article.php?ModuleId=10005151>

István vértanú arcát, ne hallotta volna megbocsátásért esdeklő közbenjárását és ne érezte volna a rajta keresztül áttetsző Messiás Jézust, akit István angyalhoz hasonló arca a mocsokba, sötétségbe és halálba tükrözött vissza, de a Saul, és a rejtetten már Pállá változó apostol szívébe is. Ez az erőtlenségnek látszó vértanúhalál, olyan hatalommal ejtette ezt a Pált foglyul, hogy mondhatni beléje költözött. A mártírhalálban összetört cserépedényből egy szempillantásra valahogy láthatóvá vált, tetten érhetővé lett a Messiás Jézus örök hatalma és dicsősége, amely örökre foglyul ejtette még ez a Pált is!

- A Krisztus szerelme szorongat, - mondta!⁶

A Korintusiaknak ezt a benne is munkálkodó halált és erőtlenséget vallja meg, mint aki már biztosan tudja, hogy a Krisztus dicsősége és ereje mutatkozik meg benne is! Pál nem rejti véka alá, hogy benne a Krisztus Lelke él és munkálkodik (2Kor 4:13). Szentlélek, a vértanúságban az Isten gyengeségének látszó erejének a Lelke! Ezt mondta az Úr:

- „Hanem veszték erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.” Apcs 1:8. Egy másik helyen pedig így vall:
- „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” Gal 2:20. Megint máshol pedig ezt mondja:
- „És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitető beszédeiben állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában: Hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék.” 1Kor 2:4-5.

Krisztusnak ez a hatalma a te teljes testi-lelki, jelenlegi és eljövendő embervoltodban is végzi a maga újjáteremtő munkáját, és ez tesz téged is mássá! Meghaltunk tehát Krisztus halálában, hogy feltámadásának erejével új életben járjunk! Most mi ebben a kettősségben létezünk! Ez különböztet meg attól, akiben csak a halál munkálkodik!

Ez a másság pedig az, hogy benned, veled a Krisztus feltartozhatatlan országa történik, bontakozik ki, aminek e világ szerinti egyik utolsó állomása az, amit igénkben az apostol így fogalmazott meg:

- „Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek. Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk is ugyanaz a lelke van meg, amint írva van: Hittem és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk; Tudván, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít (Lásd a 3. oldalon).”⁷

Mindez együtt nem egyéb, mint a mi boldog, győzelmes húsvét hitünk és reménységünk!

Ámen.

⁶ Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket, úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztatott. 2Kor 5:14-15.

⁷ 2Kor 4:11-14

Összefoglaló összegzés

Egy gyülekezeti tagunk a fenti szövegről azt mondta, hogy elolvasta, majd azt írta válaszul, hogy nem érti, hogy miért van az, „hogy a halál mibennünk munkálkodik, az élet pedig tibennetek.” Miért?

Első reakcióként bár nem kellett volna, mégis elszomorított. Pált nem könnyű megérteni, ahogy Jézust sem volt könnyű megérteni. Péter sem értette meg Jézust, amikor azt mondta az Úr, hogy sokat fog szenvedni (...), és ezen Jézus is elszomorodott. A kisgyermek sem érti, ha azzal szembesül, hogy édesanyja hamarosan meg fog halni. Nem érti, mert szerintünk nem ez a dolgok rendje. Péter nem értése mögött viszont erőteljes lázadás, konok tiltakozás lapult. Jézusnak ezt a szembeszegülést kellett legyőznie. A kisgyerek esetében a nem értés oka az erős érzelmi kötődés anyjához, mely olyan erős, hogy szinte anyja testéből való test még a kisgyermek. Sok oka van tehát a nem értésnek.

Másfelől az egész ígét követő szöveg nem egyéb, mint annak *érthetővé* tétele, amit sehogy nem akarunk megérteni. Ezek szerint teljes kudarc volt a megosztott tanítás. Ez szomorított el!

Segítségül és ismétlésként még egyszer talán annyit, hogy be kell helyettesíteni Pált a Jézus jobbán szenvedő lator helyére, majd ugyanúgy a keresztfeszítést levezenylő római százados helyére is, mint akik látják Jézust meghalni.

Pál nem látta Jézus sem élni, sem pedig meghalni, de látta Istvánt (Ap Csel 6-7), szinte a saját kezétől meghalni. Amit pedig a Krisztus halálakor átélt a lator és a római hóhér, ugyanazt élte át Pál szemtől szembe a vérébe fagyasztott Istvánval. Pál ezt mondta el a Korinthusiaknak! Abban pedig, ahogy ő ezt nekik mondta el, az a piciny kis változás volt, hogy most Pál állt az István vértanú helyén a gyülekezet pedig az ő „közönsége” volt. Benne tehát ebben a minőségben közeli⁸ meghalásának erőtlensége⁹ van, hogy Isten ereje a gyülekezetben legyen, ahogy az István megkövezésekor Istvánban volt erőtlenség, hogy az Isten ereje a vértanúval szembenálló Pál apostolba legyen. Ugyanez történt ott a keresztfá alatt; a Krisztus erőtlensége láttán mind a lator, mint pedig a római százados a Messiás teljhatalmú uralmát, a világosság, igazság és élet diadalát tapasztalta meg. Ez pedig nekik nem egy pusztán agyi művelet volt, mint a $2 \times 2 = 4$, hanem magával ragadó ellenállhatatlan és felfoghatatlan valóság. Az agy kevés ennek a mindent elsöprő valóságnak a befogadásához, és megértéséhez. Többre van szükség: a hit-bizalom engedelmességére. Ezt én kérvén kérem, mert senkinek nem tudom megadni, csak egyedül a kegyelem Istene!

Áldás: A minden kegyelemnek Istene pedig, aki az ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, akik rövid ideig szenvedtetek, ő maga tegyen tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosokká, Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.¹⁰

Szeretettel, Faust Gyula

⁸ „Naponként halál révén állok!” 1Kor 15:31.

⁹ „Ha dicsekednem kell, az én gyengeségemmel dicsekszem. Az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki mindörökké áldott, tudja, hogy nem hazudom (2Kor 11:30-31). Damaszkuszi megtérésemtől fogva állandóan közvetlen halálos veszedelemben vagyok (2Kor 11:32-33). „A zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy híján. Háromszor megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, éjt-napot a mélységben töltöttem; Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt; Fáradtságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való böjtölésben, hidegben és mezítelenségben. Mindezekon kívül van az én naponkénti zaklattatásom, az összes gyülekezetek gondja.” 2Kor 11:23-28.

¹⁰ 1Pét 5:10-11.